

svarende måde med virkning fra den 1. september 1993 sammenlagt til retten i Kolding.

Det foreslås derfor i nr. 2, at retten i Gladsaxe og retten i Kolding medtages i opregningen i § 16 a, stk. 1, af byretter med to dommere og en administrationsordning.

Forslaget i nr. 3 er alene en konsekvensrettelse, idet Gladsaxe og Kolding udgår i opregningen i § 17, stk. 1.

Til nr. 4

Der henvises til bemærkningerne til nr. 7 og nr. 16.

Til nr. 5

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Det fremgår af retsplejelovens § 55, at bestemmelserne om Den særlige Klagerets kompetence m.v. i retsplejelovens § 49, stk. 1 og stk. 4-10, finder tilsvarende anvendelse på midlertidigt beskikkede dommere. Disse regler vil således også finde anvendelse på dommere, der er midlertidigt beskikkede i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Til nr. 6

Efter retsplejelovens § 51 tages beslutning om op-
hør af midlertidig beskikkelse til at beklæde et dommerembede efter retsplejelovens § 44 af den myndighed, der har meddelt beskikkelsen. Det foreslås, at bestemmelsen også skal gælde ved tilbagekaldelse af midlertidig beskikkelse efter den foreslåede § 45.

Til nr. 7

Bestemmelsen indeholder en afvigelse fra den gældende bestemmelse i § 154, stk. 2, hvorefter retens beslutning om, hvorledes meddelelser skal gives, ikke er genstand for kære.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i nr. 16, hvorefter retten kan bestemme, at stævningen i en borgerlig sag i 1. instans ikke skal forkyndes. Det må antages, at en borgerlig sag i visse – fåtallige – tilfælde ikke lader sig gennemføre uden forkyndelse af stævningen, eksempelvis hvor forkyndelse (tingfæstning) efter gældende ret afbryder forældelse, eller hvor forkyndelse i Statstidende er nødvendig, jf. § 159. For at sikre sagsøgers retsstilling i sådanne tilfælde bør bestemmelsen om at undlade forkyndelse derfor kunne indbringes for højere ret.

Til nr. 8

Med denne bestemmelse om personlig forkyndelse gøres – som særlig betryggelse for den tiltalte, der dømmes som udebleven – en undtagelse fra hovedreglen i § 163, stk. 1, hvorefter en forkyndelse er gyldig, selv om meddelelsen ikke kommer til vedkom-

mendes kundskab. Stk. 1 skal sammenholdes med § 157, hvorefter forkyndelse kan ske for medlemmer af husstanden, udlejer, arbejdsgiver m.fl. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 5.2.2.

Til nr. 9.

Forslaget fraviger det gældende princip i § 165, stk. 2, hvorefter statskassen afholder vederlaget for forkyndelse, når sagen behandles af retten.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i nr. 10 om forkyndelse af en civil udeblivelsesdom, hvor retten har bestemt, at forkyndelse af stævningen ikke skal ske. Det præciseres ved den foreslåede bestemmelse, at den, der ønsker en sådan dom forkyndt, selv skal betale vederlaget derfor.

Det forudsættes, at henvendelse om stævningsmandsforkyndelse af dommen skal ske til stævningsmanden, der beregner og opkræver vederlaget uden rettens medvirken.

Er udeblivelsesdom afsagt i en straffesag efter § 934, stk. 1, og er der i den forbindelse taget stilling til et borgerligt krav, er det endvidere forudsat, at statskassen som hidtil i henhold til den almindelige regel afholder udgiften til forkyndelse begæret af den forurettede.

Til nr. 10

Efter den gældende bestemmelse i § 219, stk. 3, 1. pkt., skal parterne tilsiges til at høre dommen afsagt, dersom det ikke ved optagelsen af sagen til dom er tilkendegivet, hvornår dommen vil blive afsagt. I 2. pkt. bestemmes, at hvis en part ikke således er sat i kendskab om afsigelsestiden, regnes de ellers fra afsigelsen løbende processuelle frister for hans vedkommende fra det tidspunkt, hvor han får afgørelsen forkyndt.

Bestemmelserne i § 219, stk. 3, må sammenholdes med § 162. Af den sidstnævnte bestemmelse fremgår, at når retten i et retsmøde træffer beslutning om tidspunktet for et nyt møde, anses beslutningen for at være forkyndt for de personer, der er til stede i retsmødet, og at det samme gælder med hensyn til personer, som ikke er til stede, men som er lovligt tilsagt til retsmødet. Det antages, at den lovligt tilsagte (stævned) sagsøgte, der udebliver fra det første retsmøde, som følge heraf ikke har krav på at modtage tilsigelse i henhold til § 219, stk. 3, 1. pkt., hvis det ved sagens optagelse til dom i det første retsmøde er tilkendegivet, hvornår dommen vil blive afsagt. I tilfælde af udeblivelse under de anførte omstændigheder kan der altså afsiges dom uden yderligere særlig meddelelse til sagsøgte, således at de processuelle frister regnes fra tidspunktet for afsigelsen.